

opusdei.org

"Sento el pes de l'Obra i la força de Déu"

El 20 d'abril de 1994, Mons. Echevarría va ser elegit i confirmat pel Sant Pare com a prelat de l'Opus Dei. Reproduïm un extracte d'una entrevista realitzada per la periodista Pilar Urbano el mateix any de l'aniversari.

05/05/2012

On va néixer, com era la seva família...?

Vaig néixer a Madrid, al carrer Fortuny, el 14 de juny del 1932. El pare era enginyer, professor de l'Escola d'Enginyers Industrials. Com cap dels fills li havia sortit enginyer, va voler inclinar-me a mi per aquest camí... fins i tot va escriure un llibre pensant en la meva preparació. Però a mi m'agradaven més les Humanitats. El meu pare m'ajudava a estudiar matemàtiques. I, davant qualsevol problema, m'explicava tres o quatre formes de resoldre'l. Aquest mateix excés em va produir rebuig cap a les matemàtiques. I vaig optar pel Dret.

Per exercir l'advocacia?

No. Jo volia ser agent de canvi i borsa, com l'avi, per guanyar diners i viure bé. Després, Déu es va ficar en la meva vida i vaig canviar els plans: aquí, a Roma, vaig estudiar Dret Canònic a l'Angelicum i Dret Civil a

la Universitat Lateranense, les llicenciatures i els doctorats.

Quants germans són vostès?

Podíem haver estat onze, però només vam néixer vuit. Jo sóc ara el més petit dels set que ara vivim. Per això, tinc gairebé cinquanta nebots-nets. La meva família procedeix de Guipúscoa, però ja els avis es van establir a Madrid.

Com arriba vostè a conèixer l'Obra?

Tenia un cosí que era de l'Opus Dei, però mai no m'havia interessat en preguntar-li. A la revista Catolicismo va aparèixer, el 1944, un reportatge sobre els tres primers fidels de l'Opus Dei -enginyers- que es van ordenar sacerdots. Un amic va veure aquesta revista, a casa seva, per casualitat, el 1948, i ens la va ensenyar als sis o set de la colla. Allò era molt nou, i als meus amics els va intrigar força. A

mi no, la veritat. Un diumenge a la tarda, el 6 de juny, anàvem al cinema. El meu amic em va telefonar, propasant-me un canvi de plans: "et ve de gust que anem a una residència, a Diego de León, per assabentar-nos de què és l'Opus Dei?". I els sis vam anar cap allà. Ens van atendre molt bé. No en grup, sinó que cadascun va poder parlar amb un membre de l'Obra i preguntar tot allò que ens interessés saber. En sortir-ne, jo portava a la butxaca una flamant estampa d'Isidoro Zorzano, un enginyer de l'Opus Dei, en procés de beatificació. Em va semblar un "sant laic" atractiu, a qui es podia imitar. Això passava el dia abans de la mort del meu pare. Ell estava preparant l'estiueig familiar a Sant Sebastià, quan li va sobrevenir un infart. Com la notícia no ens la van donar de cop, sinó dient-nos que estava molt greu, recordo que jo vaig pregar per ell, amb l'estampa d'Isidoro.

Aquell estiu ens quedàrem a Madrid. Mai no havia estat així. I això em va donar ocasió per freqüentar un centre de l'Obra que -altra casualitat!- hi havia al meu mateix carrer: els Echevarría havíem tornat a "Espanòleto". I "Espanòleto" era com es deia aquell pis de gent jove on, sempre que em deixava caure per allà, em donaven alguna feineta de la casa: polir unes cadires velles per repintar-les de nou; ajudar en la decoració; donar un cop de mà en algun arranjament de fusteria... Em va agradar això de sentir-me útil, i ser tractat com algú que pot fer alguna cosa pels altres. El 8 de setembre vaig demanar l'admissió en l'Obra. Jo tenia 16 anys.

I què el va enganxar?

L'ambient d'alegria: estudiaven i treballaven com bojos, però estaven molt contents. Que un, sense canviar d'estat, pogués santificar-se amb la

seva professió. I l'horitzó immens de poder portar Crist a molta gent. Des de ben petit era molt sociable i m'agradava tenir molts i molt bons amics.

Com va conèixer el fundador de l'Opus Dei?

El Pare vivia ja a Roma des del 1946, encara que venia a Espanya amb certa freqüència. En un d'aquests viatges, el novembre del 1948, ens van convidar a una tertúlia amb ell a Diego de León. El sentiment de filiació cap a qui és el Pare a l'Obra és un tret consubstancial al carisma de la vocació a l'Opus Dei. Sense que ningú m'ho inculqués, jo estava desitjant conèixer el Pare. En acabar aquella tertúlia —érem uns trenta-cinc—, el Pare s'adreçà als tres que érem més recents i ens va proposar anar aquella mateixa tarda amb ell a conèixer Molinoviejo, una casa en

ple camp de Segòvia, per
convivències i recessos.

Ens vam ficar sis en un vell Vauxhall.
Darrere anava el Pare. Jo, davant,
compartint el seient amb un altre.
Conduïa el doctor Odón Moles.
Durant el trajecte vam fer de tot:
xerrar, cantar, riure, pregar... El Pare
ens parlava d'apostolats
innombrables que l'Obra havia de fer
arreu del món, i que ens estaven
esperant. Amb la seva veu de
baríton, ben timbrada i ben
modulada, cantava cançons del
carrer, cançons d'amor que ell dirigia
cap a Déu: "tinc un amor que
m'omple d'alegries...". Ens feia
bromes: quan en un revolt de la
carretera es dibuixava una barraca
vella, lletja, atrotinada, ens deia:
mireu! ... Això és Molinoviejo! "Vam
caure en el parany un parell de
vegades. Ah, bé, jo em vaig marejar,
vaig vomitar... i com anava de negre
pel dol del pare, em vaig embrutar

molt. Em va ajudar a netejar-me, em va treure la vergonya per la situació, va fer que viatgéssim amb la finestreta oberta, tot i ser al novembre, i em va mostrar tantíssim afecte que, realment, em vaig sentir atès, no ja per un pare, sinó per un paràs.

A Molinoviejo passàrem a veure l'ermita i l'oratori. Uns quants universitaris, dirigits per un alumne de Belles Arts, l'estaven decorant. En el respatller de fusta del cadirat corregut havien gravat unes advocacions marianes preses de la lletania. Em va impressionar la tendresa i la força de l'amor del Pare vers la Mare de Déu: llegint-les, les pronunciava, una a una, amb veu càlida i vibrant, com dient floretes a una dona estimada. Allò era, alhora, molt delicat i molt fort, molt espiritual i molt viril. Hom notava que, quan deia aquestes frases, el Pare estava pregant.

Pilar Urbano. Época.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/sento-el-
pes-de-lobra-i-la-forca-de-deu/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/sento-el-pes-de-lobra-i-la-forca-de-deu/)
(20/08/2025)